

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 6.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς αἰτήσαντας νὰ κλητεύσῃ τὸν Ἰωάννην Α. Παπᾶ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. — 2) Περί ἀπορρίψης τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἰακώβου καὶ Μαρικωρίτας Σαλάχα. — 3) Περί ἀναίρεσως τῆς ἀπὸ 4 Σεπτεμβρ. 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 242 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. — 4) Περί ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τῆς Καλῆς Μήτρος Μαργαρίτισσας.

(Ἀπόφ. πολ. 74). (Ἀριθ. πρωτοκ. 68).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου.

Εἰς διαφορὰν τινα μεταξύ τῆς Καλούδας καὶ τοῦ Γεωργίου Δοξαρά κηδεμόνων τῶν ἀνηλικίων τέκνων τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά, ἐναγόντων καὶ τοῦ Ἰω. Α. Παπᾶ ἐναγόμενου, εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ ἐναγομένου περὶ τῆς ἀνεπιμέλειας αὐτοῦ καὶ τῆς πρὸς τὸ ἐμπορεύεσθαι εἰς Κωνηλικότητα αὐτοῦ ἀνικανότητός του κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σταυρουπόλεως ἀνικανότητός του κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς 20 Ἀπριλίου 1820, τὸ ἐμποροδικεῖον παρέπεμψε τοὺς διαδίκους διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 60 ἀποφάσεώς του εἰς τὸ ἐν Σύρῳ πρωτοδικεῖον, τὸ ὅποιον ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἰω. Α. Παπᾶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 167 ἀποφάσεώς του τὴν διὰ μαρτύρων ἀποδείξιν τῶν προτάσεων του. Γενομένης ἐφεσσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐξέδωκεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 87 ἀπόφασίν του δι' ἧς ἀφανίσαν ἐν μέρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου διέταξε ν' ἀποδειχθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου Σύρας ἢ περιστάσις τῆς κατὰ τὴν 20 Ἀπριλίου 1820 ἰκανότητος τοῦ Ἰω. Α. Παπᾶ τοῦ νὰ ἐμπορεύηται. Κατὰ συνέλειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τῶν ἐν Σύρῳ ἐμποροδικεῖον, τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 196 ἀπόφασίν του δι' ἧς διατάττει νὰ ζητήσῃ ὁ ἐπιμελέστερος τῶν διαδίκων παρὰ τοῦ ἀρείου Πάγου ὥστε νὰ κανονισθῇ ποῖον ἐκ τῶν ἐν Σύρῳ δικαστηρίων, τὸ πρωτοδικεῖον δηλ. ἢ τὸ ἐμποροδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον πρὸς διεξαγωγὴν τῆς εἰρημένης ἀποδείξεως. Ἐνεκὰ τούτου οἱ εἰρημένοι κηδεμόνες τῶν ἀνηλικίων ἐξαιτοῦνται νὰ προσδιορισθῇ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζαΐτου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 29 ἄρθ. τῆς πολ. δίκων. ὅσακις περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀμφιβάλλεται ἡ ἀρμοδιότης διαφόρων μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων λαμβάνει χώραν ἡ περιπτώσις τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος ταύτης, τὴν ὁποίαν προσδιορίζει ὁ ἀρεῖος πάγος. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικεῖον θεωρήσεν αὐτὸ ἀναρμόδιον καὶ ἐκ τούτου προήλθεν αἴτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 31 ἄρθρ. τῆς πολ. δίκων. ἐγκρινόμενης τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως προηγείται ταύτης ἡ ἄδεια τῆς κλητεύσεως τῶν μερῶν.

Διὰ ταῦτα ἐπιτρέπει εἰς τοὺς αἰτήσαντας Καλούδαν καὶ Γεωργίου Δοξαράν νὰ κλητεύσῃ τὸν Ἰω. Α. Παπᾶ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρείου Πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσεως καὶ ἐνταυτῇ διατάττει νὰ ἀνακληθῇ προσωρινῶς ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητος πᾶσα διαδικασία τῆς προειρημένης μεταξύ τῶν εἰρημένων μερῶν διαφορᾶς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Δεκεμβρίου τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. πολ. 75). (Ἀριθ. πρωτοκ. 68).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη, προέδρου Ἀναστασίου Πολυζαΐτου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Δ. Γ. Φέδες, Θ. Μανούση, Γ. Ἀφθονίου παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Ἰω. Ἀν. Σαμιάκην ἀπόντα, Δ. Ν. Φατίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος ὡσαύτως τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίαν την 17 του ενεστώτος μηνός δια να δικασθῆ μεταξύ του Ιακώβου και της Μαριωρίτσας Σαλάχα αναιρεσιώντων, κατοίκων Σύρου, και του Μιχ. Πολεμη αναιρεσιδλήτου κατοίκου Σύρου παρόντος, την εξής υπόθεσιν.

Ο Ιακώβος και η Μαριωρίτσα Σαλάχα διαφιλονικούντες την ιδιοκτησίαν τόπου τινος ενοικιασθέντος παρά του Μ. Πολέμη εις τον Ι. Σαϊτάρη, επέβαλον μετέγγυον εις οσα ενοικία του ρηθέντος τόπου κατεδικάσθη ο Ιω. Σαϊτάρης παρά του ειρηνοδίκου Σύρου να πληρώσῃ πρό, τον Μιχαήλ Πολέμη. Ο Μιχαήλ Πολέμης ανεφέρθη εις τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον Σύρου και εξέητησεν την ἄρσιν αὐτοῦ. Κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς αἰτήσεως ταύτης τὸ δικαστήριον διὰ τῆς 3^{ης} ἀριθ. 1339 ἀποφάσεώς του διέταξε τὴν λύσιν τοῦ μεσεγγυοῦ και τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου. Ο Ιακώβος και η Μαριωρίτσα Σαλάχα ἀναφερθέντες εις τὸ παῦσαν ἐκκλητον δικαστήριον τοῦ Αἰγαίου Πελάγους εξέητησαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου, διὰ τοὺς λόγους: 1. ὅτι ἡ κρίσις μεταξύ δύο δὲν βλάπτει τὰ δικαιώματα ἐνὸς τρίτου ἐπομένως ἂν και εἶναι ὀριστικὴ ἢ μεταξύ Πολέμη και Σαϊτάρη γενομένη ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τὸ κατ' αἰτήσιν τῶν ἀδελφῶν Σαλάχα, ὡς τρίτων προσώπων, ἐπιβλήθῃ μετέγγυον. 2. ὅτι ἂν ἀνέβαλε τὸ δικαστήριον τὴν κρίσιν τῆς κυρίας δίκης, διότι ἔλαβε διαταγὴν παρὰ τῆς ἐπι τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας νὰ παύσῃ ἡ κρίσις τὰς περὶ θέσεων κ.τ.λ. τῆς Ν. Σύρου ὑποθέσεως, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἐπεμβῆ εις αὐτὴν τὴν δίκην και νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν, ὅθεν παρεβίβητε τὰ ἀρθ. 72 199 και τὰ ἀρθ. 2, 7, 8, 9, 11 και 12 τῆς πολ. διαδικασίας. 3. ὅτι ἡ ἀπόφασις περιέχει προφανῆ ἀδικίαν και παραβάσιν νόμου, καθότι τὸ δικαστήριον ἐδικάσε περὶ τῶν συμφερόντων τῶν ἀδελφῶν Σαλάχα χωρὶς νὰ τοῖς κοινοποιήσῃ ἢ προσδικαστικὴ ἀγωγή τοῦ ἀντιδικου αὐτῶν και χωρὶς νὰ τοῖς πρᾶχωρῆτῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀκοῦσεως και τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἡ αἴτησις τῆς ἀκυρώσεως μείνασα ἐκκρεμῆς εις τὸ ἐκκλητον τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, εἰσήχθη παρά του ἀναιρεσιδλήτου Μ. Πολέμη εις τὸν ἀρειον πάγον πρὸς ἐκπεραίωσιν. Ἀκούσαν τὴν ἐλθεσιν τοῦ ἀρειοπογίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιδλήτου παρόντος, και τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 362 ἀρθ. τῆς πολ. διαδικασίας τοῦ 1836, προσφυγὴ πρὸς τὸ ἀνώτατον, ὡς ἀκυρωτικὸν συγχωρεῖται μόνον κατὰ ὀριστικῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς ὑποίως ἐννοεῖται ἢ ἀνεκκλητῶς ἐκδιδόμενῃ, κατὰ τὰ ἀρθ. 298, και 359, συνδυασμένα μετὰ τὰ ἀρθ. 53, 457, και 459 τῆς τότε διαδικασίας, αἱ δὲ ἀποφάσεις τῶν πρωτοκλήτων δικαστηρ. ὑπάγονται εις ἐφεσιν κατὰ τὸ ἀρ. 346, 235, και 336 τῆς αὐτῆς διαδικασίας, χωρὶς νὰ γίνεταί ἐξαιρέσις τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος ἐπὶ τῶν περὶ μεσεγγυ-

γυήσεως πρωτοκλήτως ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων ἢ δὲ ὑπ' ἀριθ. 1935 ἀποφάσεως, ὡς πρωτόκλητος ὑπόκειται εις ἐφεσιν κατὰ τὸ ἀρθ. 346 τῆς πολιτ. διαδικασίας, ἐπομένως ἢ κατ' αὐτῆς προσφυγὴ πρὸς τὸ ἀνώτατον, ὡς ἀκυρωτικὸν, εἶναι ἀπαρῆδεντη.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην ἀπορρίπτει ὡς ἀπαρῆδεντον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ιακώβου και τῆς Μαριωρίτσας Σαλάχα, ἣτις ἐγινε κατὰ τῆς ἀπὸ δύο Ἀπριλίου 1832, και ὑπ' ἀρ. 1039 ἀποφάσεως τοῦ παύσαντος Πρωτοκλήτου Σύρου και Μυκόνου, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιόντας και τὸν δικαστὴν τοῦ παρόντος δικαστηρίου και τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιδλήτου εις τετρακοσίας ὀγδοήκοντα τέσσαρας Δραχ. κατὰ τὸν παρουσιασθέντα καταλόγον.

Ἐκρίθη και ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Δεκεμβρ. τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. Πολ. 76). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 68).
3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Αναστασίου Πολυζαΐδου ἀντιπροέδρου Γ. Ἀθανασίου, Α. Γ. Φέδερ, Θ. Μανουση, Γ. Ἀφθονίδου παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρειοπαγίτην Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη ἀπόντα, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος ὡσαύτως τὸν ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, και παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά και τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίαν την 22 τοῦ ενεστώτος μηνός δια να δικασθῆ μεταξύ τοῦ Ἰωάννου παπᾶ Ζαχαρίου, κατοίκου Αἰγίνης ἀναιρεσιόντος παρασταθέντος αὐτοπροσώπως και τοῦ Ἀρχιμηνδρείου Γρηγορίου Μοίρα κατοίκου Ἀθηνῶν ἀναιρεσιδλήτου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσιῦ του Α. Πετσάλην δικηγόρου, τὴν εξής αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Κατὰ τὴν 18 Μαΐου 1831, ὁ Ἰω. παπᾶ Ζαχαρίου εξέητησε διὰ τοῦ ειρηνοδίκου Αἰγίνης τὴν παρεμπόδισιν τοῦ Ἰω. Φραγγίστα κατὰ συνέπειαν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ειρηνοδικείου περὶ ἀποδόσεως μισθῶν. Ὁ Γρηγόριος Μοίρας ἔδωκεν ἐγγυήσιν ὑπὲρ τοῦ Φραγγίστα, ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ ειρηνοδίκου ὑπὲρ τοῦ Ἰωάννου παπᾶ Ζαχαρίου και ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1083 τοῦ πρωτοκλήτου Αἰγίνης κατὰ συνέπειαν ἐκκλητῶς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὁ ρηθείς Ἰω. παπᾶ Ζαχαρίου εξέητησε τὴν ἐξόφλησιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν Μοίραν ὡς ἐγγυητής, ἀλλ' ἢ ὑπόθεσις ἔμεινεν ἐκκρεμῆς διὰ τὴν γενομένην διάλυσιν τῶν δικαστηρίων. Μετὰ τὴν σύστασιν τῶν ἐνεστώτων δικαστηρίων ὁ Ἰω. παπᾶ Ζαχαρίου εἰσήξε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διὰ να ἀποφασισθῇ τὸ κύρος τῆς ἐγγυήσεως,

του Γρηγορίου Μοίρα. Ο Μοίρας διά του πληρεξουσίου του ἐπρότεινε τὴν ἀναρμοδιότητα του πρωτοδικείου καὶ ἐζήτησε τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον.

Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 427 ἀποφάσεως του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Γρηγορίου Μοίρα, ὅστις ἐξεκάλεσε τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν ἤφηνε τὴν ῥηθείσαν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν, καὶ παρέπεμψε τὴν δίκην εἰς τὸν εἰρηνοδικὴν Αἰγίνης. Τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ὁ Ἰωάννης παπᾶ Ζαχαρίου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τοὺς λόγους: 1. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρέβιασε τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας, ὁλόκληρα τὰ ἄρθρα 14 καὶ 490 τῆς πολ. δικ. καὶ ἔκαμεν ἐπομένως ἐφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, καὶ 2. Ὅτι προσέβαλε κανόνας τοῦ δικαίου, καὶ ἐξέτεινε τὸν νόμον.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν δικηγόρον Κ. Δασκαλόπουλον συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα:

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 14 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικ. οὐδεὶς δύναται νὰ ἀφαιρηθῆ τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ, κατὰ δὲ τὰ 16, 490 καὶ 529 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικον. αἰ προσωπικαὶ ἀγωγαί, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς ἐκατὸν δραχμάς, ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, καθόσον δὲν ὑπάρχει ῥητὴ ἐξαιρέσις τοῦ νόμου τὸ δὲ 21 ἄρθ. τῆς πολ. δικ. φέρει μὲν τοιαύτην ἐξαιρέσιν ὡς πρὸς δίκας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πρὸς ἀλλήλας τοιαύτην συνάφειαν, ὥστε δὲν ἢμποροῦν νὰ χωρισθῶσι χωρὶς βλάβης τῆς διαδικασίας, ἢ τῆς ἀποφάσεως τῆς υποθέσεως, ἂν ἦναι ὅλαι αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ αἱ ἀφορώσαι προδικαστικόν, παροδικόν ἢ παρεμπύπτον ζήτημα, καὶ αἱ παρεμπύπτουσαι καὶ περὶ ἀσφαλείας ἀγωγαί: ἐκ δὲ τοῦ ἀρθροῦ τούτου ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ προβλεπόμενη περίπτωσις τότε μόνον ὑφίσταται διὰ τὰς περὶ ἀσφαλείας ἀγωγὰς, ὅταν ἡ κυρία ἀγωγή εἶναι ἔτι ἐκκρεμῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἢ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικεῖου Αἰγίνης κατὰ τοῦ Ἰωάννου φραγγίστα κινήθεισα κυρία ἀγωγή ἔλαβεν ὀριστικῶς πέρας ὑπὲρ τοῦ Ἰω. παπᾶ Ζαχαρίου, καὶ ὅταν οὗτος ἐκίνησε τὴν περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ἡ κυρία δίκη δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκκρεμῆς, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραπέμψαν τὴν περὶ ἐγγυήσεως δίκην εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Αἰγίνης, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναρμόδιον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα ἄρθρα τοῦ νόμου, παρέβιασε τοὺς περὶ ἀρμολιότητος κανόνας, τοὺς περιεχομένους εἰς τὰ 14, 16 καὶ 21 ἄρθρ. τῆς πολ. δικον.

Ἐπειδὴ ἡ παραβίασις αὕτη φέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἄρθρα 807 ἐδαφ. 7, 810, ἐδαφ. 2, ἐπὶ δὲ τῆς δίκης ταύτης, ὡς σφραγισμένην περὶ ἀρμολιότητος, διὰ τῆς ἀναίρεσεως ἀπεφασίσθη ταυτοχρόνως καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης, δηλ. ὅτι εἶναι ἀρμολιὸν ἐπὶ τῆς προκειμένης υποθέσεως τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν μόνιμον κατοικίαν τοῦ ἐναγομένου, ὥστε δὲν ἔχει πλέον χώραν καὶ δευτέρᾳ συζήτησις·

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 4 Σεπτεμβρ. 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 242 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀπαφίνεται τὸ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖον ἀρμολιὸν νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην δίκην, καταδικάζει τὸν ἀναίρεσίβλητον εἰς πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν δικαιωμάτων τῆς παρουσίας δίκης, εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ συνηγόρου τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ εἰς τὰ ὀδοιπορικὰ ἐξόδα τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσειόντος, ἐκκαθαρισθέντα ὅλα εἰς ἐβδομήκοντα δραχμ. καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἢ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Δεκεμβρίου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. Πολ. 77).

(Ἀριθ. Πρωτοκ. 68).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Κλονάρη προέδρου, Αναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Γ. Ἀφθονίδου καρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Ἰωάννην Ἀν. Σωμάκη ἀπόντα Δ. Ν. Φωτίλα καρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τῆς Καλῆς Μήρου Μαργαρίτισσας κατοίκου Πετσῶν ἀναιρεσειούσης, παρασταθείσης διὰ τοῦ συνηγόρου τῆς Π. Ἀργυροπούλου, καὶ τοῦ Παναγιώτου Ἀθανασοπούλου, κατοίκου τῆς αὐτῆς νήσου ἀναιρεσιβλήτου, ἀπόντος, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Παναγιώτης Ἀθανασοπούλος ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῆς Καλῆς Μήρου Μαργαρίτισσας ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ἀπαιτῶν τὴν παραχώρησιν οἰκίας τιλὸς, τὴν ὁποῖαν ἡ ἐναγομένη εἶχε δώσει εἰς αὐτὴν ὡς δῶρον, ὅτε ἐνυμφεῖθη τὴν κόρην αὐτῆς Ἰζανέταν, ἀποξίωσασαν μετὰ ταῦτα ἄτεκνον. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 202 κατ' ἐρήμην ἀποφάσεώς του ἐπέδικασε

τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἐνάγοντα. Γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τὸ αὐτὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 542 ἀποφάσεώς του ἀκυρώσαν τὴν προτέραν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν του διέταξε νὰ ἐπιστραφῇ ἡ οἰκία εἰς τὴν Καλὴν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλυξεν ὁ Π. Ἀθανασόπουλος εἰς τὸ ἐν Τριπύλει δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου, κατεδίκασε τὴν Καλὴν εἰς τὴν πρὸς τὸν Π. Ἀθανασόπουλον ἀπόδοσιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ἡ Καλὴ Μαργαρίτισσα τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, ἐκτεθέντας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ τοῦ συνήγορου τῆς ἀναιρεσεύσεως.

α'. Ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν παρενόησε τὴν φύσιν τοῦ συναλλάγματος, κατὰ τὸ ὑποῖον ἡ ἀμφισβητούμενη οἰκία, μετέβη προσωρινῶς εἰς τὸν Π. Ἀθανασόπουλον.

β'. Ὅτι θεωρήσασα ὡς δεδωρημένον τὸ προικῶν κτῆμα, παρέβιασε τοὺς περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς κανόνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς προικιζομένης. Ἀρμ. βιβλ. Δ'. τίτ. Η'. 48 ἄρθρον καὶ 1 ff de jur. dot. . . ita contrahitur, ut semper apud maritum sit.

γ. Ὅτι καὶ ἂν θεωρηθῇ ὡς δωρεὰ ἔχουσα αἰτίαν τὴν ἐξαγόρασιν τῆς τιμῆς (δῶρον τιμῆς) παρέβιασε τοὺς κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουσιν τὰς συμβάσεις γινομένας ἐπὶ κακοθῶν αἰτιῶν.

δ'. Ὅτι παρέβιασε τοὺς περὶ δωρεῶν νόμους τῶν Πανδ. 127 ff de don. βιβλ. 39 τίτλ. 5 θεωρήσασα ὡς ὑποχρεωτικὴν τὴν δωρεάν (διὰ δῶρον τιμῆς) ἐφ' donari videtur quod nullo jure cogente conceditur 18 ff. de reg. juris.

Ὅτι παρέβιασε τὸ 202 ἄρθρον τῆς πολ. δικονομίας κακῶς ἐφαρμόσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου 1830 ἐγγράφου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον συνήγορον τῆς ἀναιρεσεύσεως, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατὰ τὸν νόμον δὲν δύναται τις νὰ χαρίξῃ ἀλλότριον κτῆμα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως, δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἂν ἡ δοθεῖσα ὡς δῶρον οἰκία εἶναι ἢ αὐτὴ μὲ τὴν δοθεῖσαν προῖκα, καὶ ἡ περὶ τούτου ἐξέτασις, ὡς πραγματικὴ, δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἄρειον πάγον.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1827 ἐγγράφον περιέχεται σαφῶς ἡ δωρεὰ, καὶ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐγγράφου δὲν ὑπολείπεται οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὥστε τὸ ἐν Τριπύλει δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐχαρκτήρισεν ὀρθῶς τὸ συναλλάγμα τοῦτο ὡς δωρεάν.

Ἐπειδὴ ὅπως καὶ ἂν ἐθεώρησε τὸ δικαστήριον τὸ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1839 ἐγγράφον τῆς υἰοθεσίας, ἡ πράξις τῆς υἰοθεσίας, οὕσα πάντῃ ἄσχετος μὲ τὴν τῆς δωρεᾶς δὲν εἶχεν καμμίαν ἐπιβρόχην ὡς πρὸς τὴν περὶ τῆς δωρεᾶς ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἥτις ἦτον τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς δίκης.

Ἐπεὶ δὴ τὸ δικαστήριον ἀναφέρει τὸ ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου 1830 ἐξοφλητικὸν ἐγγράφον, ὡς προσθήκην εἰς τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς γενομένης δωρεᾶς, ἥτις μένει ἰσχυρὰ, καὶ χωρὶς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐξοφλητικοῦ, ἂν καὶ ἐθεώρησεν αὐτὸ ὡς ἔχον ἰσχύον ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, τοῦτο δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχη καμμίαν ἐπιβρόχην ὡς πρὸς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως· ἄλλως δὲ ἔμεναν πάντῃ ἀναπόδεικτα τὰ κατ' αὐτοῦ τῆς προσβολῆς μέσα.

Ἐπειδὴ σκοπὸς τῆς γενομένης δωρεᾶς ἦτον ἡ εὐκλυσίς τοῦ γάμου μεταξὺ τῶν συζύγων, καὶ τοιαύτη αἰτία δὲν δύναται ποτὲ νὰ θεωρηθῇ, οὔτε αἰσχρὰ, οὔτε ἐναντία τῶν χρηστῶν ἠθῶν.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 4 Ἰουλ. 1827 ἐγγράφον, φέρων σφραγίδα καὶ ὑπογραφήν μνήμονος, δὲν δύναται νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς ἐγγράφον συνταχθὲν παρὰ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, καὶ εἶναι ἄλλως πασιδῆλον, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον αἱ μνήμονες διαρρίζοντο παρὰ τῶν κοινοτήτων, ὥστε ἀκαρῶς καὶ ἐσφαλμένως προτείνει ὁ ἀναιρεσιῶν παράβασιν τοῦ 402 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρεσεύσιν αἰτήσιν τῆς Καλῆς Μήτρου Μαργαρίτισσας, ἥτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1836, καὶ ὑπ' ἀριθ. 69 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπύλει ἐφετῶν, καταδικάζει τὴν ἀναιρεσεύσαν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 200 δραχμ. καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης ἄχρις οὐ βελτιωθῇ ἢ κατ' ἄστασις τῆς.

Ἐκρίθη κοί ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1836 ἔτους.